

[Bøgholm.]

stige betyder saa overordentlig meget, som den gør i Orienten.

Det foreliggende Lovforslag sikrer ikke blot vor diplomatiske Repræsentation i Asien paa en gennemgaaende tilfredsstillende Maade. Med Hensyn til Sydamerika, hvor vi i Dag har to Gesandtskabsposter, er der Forslag om Oprettelse af en tredje Post, idet det er Meningen, at der skal udsendes en ny Gesandt til det nordvestlige Sydamerika. Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget regner man med et Gesandtskab i 3die Lønningsklasse i Rio de Janeiro. Jeg tror, at det — i Betragtning af den Position, Brasilien har og i Betragtning af de økonomiske Muligheder, Brasilien giver — vilde være rimeligt, om der her kom et Gesandtskab i 2den Lønningsklasse. Har man Betænkeligheder af finansiell Art ved at have tre Gesandtskaber i 2den Lønningsklasse i Sydamerika, vilde jeg da hellere se, at den nye Gesandt, der bliver udsendt til det nordvestlige Sydamerika, kom i 3die Lønningsklasse.

Jeg skal dog ikke nægte, at jeg hellere saa, at man ganske ophævede 3die Lønningsklasse for Gesandternes Vedkommende. Det drejer sig ikke om saa forfærdelig mange. Medens der er 7 Gesandter i 1ste Lønningsklasse og 17 i 2den, er der kun 5 i 3die, saa Konsekvenserne er finansielt overskuelige. Det er jo nu engang saadan, at en Gesandt maa være en Mand, der økonomisk kan opretholde en vis Position — ellers tror jeg, man vilde være bedre tjent med ikke at have nogen Gesandt. Og i Virkeligheden gælder dette maaske i ganske særlig Grad paa det, vi er tilbøjelige til at opfatte som de sekundære Pladser, hvor det ofte vil være saadan, at Prestige og Repræsentation er store diplomatiske Plusværdier.

Det er min Tro, at Gennemførelsen af 2 Lønningsklasser i Stedet for 3, hvor det gælder Gesandter, vilde bidrage til at skabe en større Effektivitet inden for vor samlede Udenrigstjeneste.

Det foreliggende Lovforslag forudsætter Udsendelsen af en Gesandt til det sydafrikanske Dominion; men derudover er det naturligtvis Meningen at dække Afrika med et System af Konsulater.

Jeg vil gerne her gøre opmærksom paa, at vi i Engelsk Østafrika, der vel snart vil faa et Dominion's Status, raader over en meget dygtig og meget patriotisk indstillet dansk Emigration, en Emigration, der allerede paa saa mange Maader har bidraget til at bryde Vej for danske Interesser derude.

Det vilde sikkert være rigtigt, om der blev lagt et Generalkonsulat i Kenya's Hovedstad, Nairobi. Et tilsvarende Generalkonsulat i Nordafrika burde vel lægges i Casablanca.

Men vilde man for Alvor undersøge Mulighederne for en øget dansk Eksport til de overordentlig købestærke — og ogsaa meget købevillige — afrikanske Markeder, tror jeg, man burde gaa til Oprettelse af 2 eller 3 Poster som Rejsekonsuler. Jeg vilde anse det for muligt at gennemføre en saadan Ordning uden større Udgifter for Statskassen gennem et Samarbejde med danske Eksportinteresser.

Om Gesandterne i 1ste Lønningsklasse har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. De vil naturligt falde i 2 Grupper: dels Gesandtskaberne i Sverige og Norge, dels Gesandtskaberne i London, Washington, Moskva og Paris, idet der dog i Henhold til Lovforslaget vil være Mulighed for at bytte om paa Lønningsklasserne. Med hele den nordiske Indstilling, der er det danske Folks, er det naturligt at have Gesandter af 1ste Klasse i Oslo og Stockholm.

Det er mit Haab, at den kommende Tid ogsaa paa det diplomatiske Omraade vil føre et stærkt og et dygtigt nordisk Samarbejde med sig. Dette vilde da heller ikke være noget nyt. For godt et kvart Aarhundrede siden fandt et saadant Samarbejde i overordentlig høj Grad Sted omkring Nordslesvigs Tilbagevenden til Danmark. Inden for Folkeforbundet blev der altid opretholdt en nær Kontakt mellem de nordiske Delegationer indbyrdes, en Kontakt, hvorom der sikkert vil være Enighed blandt alle, der var dernede, at den var overordentlig værdifuld. Den gav Mulighed for at udnytte personlige Forbindelser, som svenske, norske eller finske Kolleger havde i Genève, skaffe Oplysninger frem, det maaske ellers havde været vanskeligt nok at faa frem, og under Debatter kunde det altid have sin Fordel, at det netop mærkedes, at der var en nordisk Linie i Folkeforbundspolitikken. Ogsaa paa det handelspolitiske Omraade har en Udveksling af Oplysninger og Synspunkter ved mange Lejligheder været af Betydning, hvad ikke mindst vore Erhvervsrepræsentanter tit har givet Udtryk for.

Et af de vigtigste Kapitler i De Forenede Nationers Pagt er Kapitlet om det regionale Samarbejde, og det maa synes naturligt, at der finder et nært Samarbejde Sted mellem de nordiske Udenrigsministre og de nordiske diplomatiske og konsulære Repræsentanter ude i Verden. Det almindelige politiske og diplomatiske Samarbejde maa naturligvis ske inden for De